

[Valdemar Thomsen.]

over tusinde Repræsentanter for næsten samtlige Landets Mejerier, blev der vedtaget en Protest, som fik enstemmig Tilslutning. Dette vilde det ved denne Lejlighed være klogt at tage Hensyn til. Det, man der navnlig vendte sig imod — og det forundrer mig, at det ærede Medlem Hr. Brorsen overhovedet ikke var inde paa en Omtale heraf —, var det Spørgsmaal, som den højtærede Statsminister i sin Fremsettelsestale kun lige berørte, nemlig Spørgsmaalet om Kost og Logi paa Mejerierne. Om dette Forhold, sagde den højtærede Statsminister, foreligger der en Protokolltilførsel, der, saa vidt man kunde forstaa af Statsministerens Udtalelse, var meget uskyldig. Det er den imidlertid ikke, den er nemlig Kærnen i Problemet, og jeg vil herved anmode den højtærede Statsminister om, at Tinget omgaaende bliver gjort bekendt med Indholdet af dette Protokollat. Der er saa meget mere Grund dertil, som vi for et Øjeblik siden gennem det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling)s Udtalelser fik det Indtryk, at ikke engang det ærede Medlem forstod, at det var det, det i Virkeligheden for en stor Del drejede sig om.

I det Opraab, som efter Generalforsamlingen i Aarhus blev udsendt til samtlige Landmænd, spørges der — jeg nævner det her, for at man ikke skal misforstaa Situationen —: Skal Landbruget nu sige stop? Svaret er givet, det er klart; der siges: Ja, det skal! Og det begrundes med, at Landbruget ikke kan fortsætte som hidtil, og at det beror paa Landbruget selv — det lærte vi under Skudshale-Sagen —, om det vil ændre Forholdet. Som Aarsag til de urimelige Tilstande, der hersker, peges der i Opraabet paa Ting, som Regering og Rigsdag i denne Situation bør stilles Ansigt til Ansigt med. Følgende fremhæves: den ærlige Krone i 1924, Valutarøvet i 1932, de høje Ejendomsskatter, det skrigende Misforhold mellem Landbrugets og Industriens Indtjeningsmuligheder. Forholdet er, at Landbrugets Gældsbyrde udgør 81,4 pCt. af den samlede Panteværdi; 78 000 Landbrugere har større Gæld end Panteværdien, og Rentebyrden er steget med ikke mindre end 23 pCt. i Løbet af de sidste 8 Aar.

Saadan ligger Landet, og derfor tror jeg at turde sige: Nu gaar det ikke længere, selv om de nye Byrder pakkes godt ind i pæne uskyldige Vendinger! Er det i Grunden underligt, at Mødet i Aarhus fandt, at Tiden maatte være inde til, at Landbruget rejste sig som en Blok og sagde nej til Fag-

foreningsovergreb og til Løndiktat. Jeg lagde nok Mærke til, at den højtærede Statsminister i sin Tale søgte at gøre op, hvor uendelig ringe et Beløb der her var Tale om. Jo Tak! Det er ikke første Gang, vi bliver præsenteret for denne Tale; det er gaaet efter det gamle Mundheld: Kan det trække den, saa kan det ogsaa trække den. Derfor er det saare betegnende, at Opraabet fra Mødet i Aarhus inleddes med en Tegning, hvor en rød Haand, der repræsenterer det organiserede Samfund, lader falde endnu en Byrde ned i Landbrugets overlæssede Kærre. I Forvejen er Kærren overlæsset med Byrder; de findes i Opraabet betegnet saaledes: Valutarov, Rentebyrder, Ejendomsskatter, høje Maskinpriser, Industribeskyttelse, højere Slagterilønninger og saa endelig det, som Statsministeren fandt saa uendelig underordnet, højere Løn til Undermejeristerne. Ja, man har — det maa den højtærede Statsminister endelig ikke misforstaa — i Landbruget lugtet Lunten, men det er naturligvis ikke særlig Kroner og Øre, det kommer an paa, nej det, det her drejer sig om, er ret og slet et Principspørgsmaal.

Ved en Lejlighed som denne, hvor Lovgivningsmagten skal tage Medansvaret — og det er det, der er Mening — for Overgreb og Løndiktat, skal der ikke være nogen Tvivl om, hvor Bondepartiet er at finde. Vi staar helt og fuldt paa Aarhus-Mødets Anskuelse, og vi vil efter Evne styrke og støtte Mejerierne, Erhvervsudvalget, Landbrugernes Sammenslutning i de Bestræbelser, der vil komme til Udfoldelse for at hævde Landbrugets Ret. Men det forekommer mig at være paa Tide, at dette Spørgsmaal klares: Hvor er Partiet Venstre og dets Presse at finde? Er de paa Linie med det, der blev vedtaget enstemmig i Aarhus, eller holder man sig til det mere forsigtige: paa den ene Side og paa den anden Side? Vil — det spørger Tusinder af Vestres Vælgere utaalmodigt om — Venstre og dets landsomfattende Presse, der kan takke Bonden for sin Position, staa ved Siden af Landbruget i den Kamp, som før eller senere vil komme? I saa Fald vil Kampen blive kort, og Resultatet vil paa Forhaand være givet. Om Stillingen og om Viljen i det arbejdende Landbrug kan der efter Mødet i Aarhus ikke være to Meninger, og for nu om muligt at klare Begreberne vil jeg tillade mig herfra at rette et Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Brorsen som Formand for Partiet Venstre. Det er nemlig noget, der interesserer Landmændene